

[Glistrup]

der dem gå ind og vende over de offentlige kasser. Det bliver en dårligere udnyttelse af ressourcerne. Og vi skal ikke vise solidaritet med de højtlønnede offentligt ansatte sagsbehandlere, som SF hele tiden vil det, for det er ikke solidaritet med dem, der skal ud at udøve idræt. Hvis man skal indbetale 1.000 kr. til det offentlige til idrætsformål, så kan måske 800 kr. komme det offentlige til gode, og 200 kr. sluger så embedsmændene og administrationen. Derfor er situationen altså den, at det er drønusolidarisk over for de svagtstillede at skulle køre tingene ind over de offentlige kasser.

Derimod er der ikke et eneste menneske her i Danmark, der ikke har mulighed for at komme til at dyrke idræt – om det så skulle være 168 timer om ugen – af økonomiske grunde; men man kan ikke gøre det på de luksusbetingelser, som hr. Stillinger ønsker. Ethvert menneske i Danmark har råd til at dyrke al den idræt, man vil, i al den tid, det skal være, uden at staten blander sig i det. Men der bliver ikke så mange offentligt ansatte bureaukrater. Forskellen på hr. Stillinger og Fremskridtspartiet er, at man fra SF's side vil have unyttigt bureaukratarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Kulturudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Første behandling af lovforslag nr. L 198:

Forslag til lov om Idrættens Forskningsråd.
Af Jimmy Stahr (S) m.fl.
(Fremsat 28/1 88).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):**

Jeg synes, det er et lidt overraskende eller måske lidt upraktisk lovforslag, forslagsstillerne har fremsat. Man vælger et enkelt emneområde ud, idrætten, og så ønsker man ved lov at oprette et særligt forskningsråd, hovedsagelig finansieret af staten med næsten 1½ mio. kr. om året, ved siden af de 6 statslige forskningsråd, som vi har, og som jo blev oprettet ved lov i 1972 til afløsning af det eksisterende Idrættens Forskningsråd, som idrætten selv skabte i 1959.

Ud over, at staten skal betale næsten 1½ mio. kr. om året, skal idrættens landsorganisationer, som det hedder, aflevere ¼ pct. af de tipsmidler, som årligt tilgår dem, og det er i forslaget beregnet til ca. 430.000 kr. årligt.

Hidtil har staten gennem Kultur- og Kommunikationsministeriets andel af tipsmidlerne bidraget til Idrættens Forskningsråd med ca. 300.000 kr. årligt – jeg gentager tallet 300.000 kr., for i forslaget bemærkninger står der 400.000 kr. – og idrætten har bidraget med ca. 250.000 kr., altså også lidt mindre, end der faktisk står i forslaget, hvor der står 300.000 kr.

Men det, forslagsstillerne altså vil, er totalt at øge pengene til idrætsforskning fra ca. 550.000 kr. til henved 2 mio. kr. om året.

Det er rigtigt, som forslagsstillerne nævner, at breddeidrætsudvalget i sin betænkning bl.a. foreslog, at der afsattes en pulje på 1 mio. kr. årligt til idrætsforskning, fordelt gennem det eksisterende Idrættens Forskningsråd, men de økonomiske realiteter, sådan som de bl.a. har manifesteret sig i forbindelse med forståelsen om finansloven for 1988 og dens vedtagelse, har medført, at langtfra alle udvalgets forslag – og dér må man jo huske, at de beløb sig til i alt 300–400 mio. kr. – kunne gennemføres.

Jeg kunne naturligvis som idrættens minister godt have ønsket mig en ganske anden situation i så henseende, men vilkårene er altså ikke så gunstige for bevillingsudvidelser hos det offentlige, hvad der også er blevet talt om tidligere i andre debatter i eftermiddag.

Jeg har et håb, ja, jeg har også en forventning, om, at de midler, som bl.a. mit ministerium har andel i – tipsmidlerne og i fremtiden også de nye midler, som bliver til rådighed, hvis lotto-spillet indføres herhjemme – kommer til